RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 128.031 van 10 februari 2004
in de zaak A. 98.799/X-9979.

In zake : Antoine DE BUSSCHERE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten R. VAN GOMPEL en M. HUYGAERTS,
kantoor houdende te 2360 OUD-TURNHOUT,
Dorp 8

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Antoine DE BUSSCHERE op 27 december 2000 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 29 juni 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hem de regularisatievergunning wordt geweigerd voor een loods in koepelvorm gelegen te Knesselare, Middelweg 108, op een perceel kadastraal bekend Sectie C, nr. 736 L;

Gelet op het arrest nr. 95.323 van 11 mei 2001 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen en de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 30 mei 2001 ingediend door Antoine DE BUSSCHERE;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de beschikking van 31 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 12 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat V. MIDDELDORP die, loco Advocaten R. VAN GOMPEL en M. HUYGAERTS verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris M.-A. DE GEEST, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 4 februari 2000 de regularisatievergunning aanvraagt voor een loods in koepelvorm gelegen te Knesselare, Middelweg 108, op een perceel kadastraal bekend Sectie C, nr. 736 L; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare op 3 april 2000 de regularisatieaanvraag weigert; dat verzoeker op 5 mei 2000 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 29 juni 2000 besluit het beroep niet in te willigen; dat dit het thans bestreden besluit is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van het thans bestreden besluit - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot zijn belang bij het beroep in zijn verzoekschrift uiteenzet dat dit erin bestaat dat hij door het bestreden besluit zijn beroepsactiviteit niet langer zal kunnen uitoefenen en zijn bedrijf volledig verloren zal gaan;

Overwegende dat verzoeker inzake zijn belang bij het beroep in zijn laatste memorie uiteenzet wat volgt :

"Verzoekende partij meent dat zij wel degelijk het vereiste belang had bij het indienen van haar beroep, en dat de aangehaalde rechtspraak onmogelijk per analogie kan toegepast worden op onderhavig geval.

IMMERS:

A. Betreffende de aanwezigheid van het belang bij het neerleggen van het verzoekschrift

Wanneer gekeken wordt naar het zogenaamde 'certificaat' van de desbetreffende artt 158 en159 zoals aangehaald door de auditeur, dan komen enkele belangrijke elementen naar voren :

- opgesteld door de stedebouwkundig inspecteur
- voor de gevallen waarvoor een regularisatievergunning verleend kan worden
- het maakt melding van een transactiesom
- overgemaakt aan o.m. het parket

Het zijn ook deze elementen die essentieel zijn voor de achterliggende gedachtengang van de regering ; een dergelijk certificaat moest hen immers in staat stellen het kaf te scheiden van het koren, en de overtredingen die voor regularisatie vatbaar waren, konden derwijze vlugger behandeld worden omdat ze consequent in kaart werden gebracht met een oplossing, nl. een transactiesom.

Het schrijven van de gemachtigd ambtenaar dd. 20 februari 1997 voldoet volledig aan hetgeen de regering beoogde bij het inschrijven van de vereiste van een certificaat.(stuk 4)

Ook dit schrijven gaat namelijk uit van de gemachtigd ambtenaar, betreft duidelijk een geval dat geregulariseerd kan worden, voorziet een herstelmaatregel bestaande uit de betaling van een geldsom; en wordt medegedeeld aan het parket.

Met andere woorden : inhoudelijk is er geen verschil met wat later een 'certificaat' wordt genoemd. Het schrijven dd. 20 februari 1997 is a.h.w. een voorloper van het genaamde certificaat, doch daarom inhoudelijk niet minder waardevol, en precies hetzelfde doel beogend. Een gelijkstelling van dit schrijven met wat later 'certificaat' wordt genoemd, dringt zich dan ook op.

Uit het schrijven dd. 20 februari 1997 blijkt in ieder geval duidelijk dat verzoekende partij wel degelijk het vereiste belang had bij het instellen van het beroep.

B. Betreffende de aanwezigheid van het belang bij vernietigen van de beslissing

De heer Auditeur staaft zijn verslag verder met eerder gevelde arresten van de Raad van State.

In deze arresten wordt in se telkens de volgende redenering gehanteerd :

'Overwegende dat de bestreden beslissing een weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens art. 159 eerste lid van het decreet van 18 mei 1999 zoals het van toepassing was op het ogenblik van het sluiten van de debatten, een regularisatievergunning slechts kan worden verleend dan na het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158 § 2 van het decreet, dat hieruit volgt dat, indien de Raad van State de bestreden weigeringsvergunning vernietigt, de bevoegde vergunningverlenende overheid op het eerste gezicht opnieuw de vergunning zal moeten weigeren omdat de dwingende bepaling van art. 159 eerste lid, tweede zin van het decreet zich tegen het verlenen van zodanige regularisatievergunning verzet zo het vereiste certificaat niet voorligt, dat niet blijkt dat te dezen aan de in artikel 159 eerste lid van het decreet bepaalde voorwaarde is voldaan; dat verzoeker derhalve geen belang lijkt te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing en derhalve evenmin bij de

accessoire vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan; dat de vordering in zoverre niet ontvankelijk is;' (...)

Echter, de desbetreffende artt. 158 en 159 van het decreet zijn ondertussen gewijzigd. Dit heeft tot gevolg dat er thans geenszins nog het bestaan van een dergelijk certificaat vereist wordt voor de mogelijkheid tot het verkrijgen van een regularisatievergunning.

Met andere woorden : wanneer de Raad van State de weigeringsbeslissing thans zou vernietigen, is er geen enkele reden voor de vergunningverlenende overheid om de vergunning opnieuw te weigeren.

Conclusie :

Het belang van verzoekende partij is dus wel degelijk aanwezig, reeds van in den beginne, en nog steeds bestaande.

Er is dan ook geen enkele geldige reden om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.";

Overwegende dat het bestreden besluit de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de brief van de gemachtigde ambtenaar van 20 februari 1997 aan de procureur des Konings bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent slechts zijn antwoord betreft op de vraag gesteld in het vonnis van 28 januari 1997 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent om "een rechtsgeldige vordering" te nemen met betrekking tot het bouwmisdrijf; dat om deze reden alleen reeds de brief van de gemachtigde ambtenaar van 20 februari 1997 niet als een certificaat in de zin van artikel 158, § 2, D.R.O. kan worden beschouwd; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van het bestreden besluit; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien februari 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BOVIN.**